

Arrest

nr. 55 231 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 juni 2010, verklaart er zich op 7 juni 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 oktober 2010, verstuurd op 15 oktober 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun te zijn van origine. U werd geboren in 1335 (1956 volgens de Westerse kalender) in Maidan Shar in de provincie Wardak. Toen u klein was verhuisde uw familie naar Kunduz en tot aan de komst van de taliban bent u verschillende keren verhuisd en hebt u afwisselend in Nimroz, Kabul en Mazar e Sharif gewoond. U bent naar de

middelbare school geweest en studeerde verder aan het Polytechnisch Instituut. Sinds 1382 (2003) woonde u in verschillende wijken van de stad Kabul. Twee maanden voor uw vertrek bent u er in de wijk Arzan Qaemat gaan wonen.

U begon in 1979 activiteiten te ontplooiën voor de politieke groepering SAMA, die strijdt tegen conservatisme en extremisme en voor sociale gelijkheid. U was tot aan uw vertrek de leider van het Provinciale Comité van Kabul en u had nog drie mensen onder u. Op 1 jawza 1389 (22 mei 2010) was u op weg met de wagen naar een vergadering van het comité. U had drie verboden boeken bij, namelijk "23 jaar" of "Besto Sehshal", "Allah Akbar" en "Baz Shenasi Koran". Uw wagen kwam in botsing met deze van Habibullah, een commandant van de Jamiat partij. Habibullah werd vergezeld door drie lijfwachten. Een van de lijfwachten was uw buurman in Arzan Qaemat. Toen u zich verontschuldigde bij Habibullah, namen zijn lijfwachten het pakketje waar de boeken in zaten uit uw wagen, ze dachten waarschijnlijk dat het geld was. Ze lieten u doorrijden. Om tien uur 's avonds belde uw echtgenote u op. Ze vertelde dat om 9u 's avonds vier mannen naar uw huis waren gekomen en alles overhoop hadden gehaald. Ze waren op zoek naar u. Uw echtgenote zei dat ze niet wist waar u was en dat u sinds de ochtend niet meer thuis was geweest. Ze werd door de mannen geslagen en moest naderhand geopereerd worden in het ziekenhuis. Ze hoorde de mannen zeggen tegen elkaar dat ze u van Jorat dood of levend moesten vinden. Nadien ging u niet meer terug naar huis. U contacteerde Usted Sarsafet, uw superieur binnen de organisatie, en vroeg hem u te helpen. Hij zocht u op, maar vertelde u dat de organisatie u niet in bescherming kon nemen. Hierop contacteerde u uw zakenpartner, Abdul Rahman. Jullie hadden samen een kapitaal van een 45.000 dollar. Hij regelde voor u uw vlucht en betaalde hiervoor 15.000 dollar. Over land reisde u naar een voor u onbekende bestemming waar u het vliegtuig nam op 8 jawza 1389 (29 mei 2010). U kwam aan in België op 6 juni 2010 en vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara voor, uw rijbewijs en een medisch attest van uw echtgenote."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen die verzoeker aflegde met betrekking tot zijn vluchtmotieven;
- verzoeker blijkt niet te weten waar zich de rest van zijn familie op dit ogenblik bevindt;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn verblijfplaatsen in Afghanistan en de redenen waarom hij verhuisde;
- het is weinig waarschijnlijk dat verzoeker louter omwille van zijn politieke overtuiging problemen zou hebben;
- verzoekers relaas met betrekking tot zijn reisweg is niet geloofwaardig;
- de situatie in Kabul hoofdstad is niet van dien aard dat burgers er een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c lopen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt de schending van de materiële motiveringsplicht op. De motieven van de bestreden beslissing zouden gekenmerkt worden door een aantal beoordelings- en inschattingfouten. Verzoeker stelt dat hij niet met zekerheid wist wie de belastende boeken heeft weggenomen: ofwel de lijfwachten van Habibullah Khan, ofwel omstaanders die zich na de aanrijding rond de wagens verzameld hadden. Dit heeft verzoeker tijdens zijn verhoor ook duidelijk meegedeeld. Het is nadat verzoeker door zijn echtgenote werd opgebeld dat hij met zekerheid wist dat de boeken meegenomen waren door de lijfwachten van Habibullah Khan. Bijgevolg is het niet onbegrijpelijk dat hij na de aanrijding doorgereden is, en kan hieruit allerm minst afgeleid worden dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn.

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen over het ogenblik dat verzoeker naar Arzan Qaemat verhuisd is, stelt verzoeker dat het een raadsel is dat er op pagina 5 van het eerste gehoor bij het CGVS te lezen staat dat verzoeker verklaard zou hebben dat hij na het incident naar deze wijk te Kabul zou verhuisd zijn. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en benadrukt dat hij na het incident van de aanrijding en de diefstal van de boeken nog dezelfde dag is ondergedoken, en zijn vrouw gevraagd heeft de woning te verlaten. Er kan aldus geen sprake meer zijn van een verhuis na het incident. Het gaat hier om een misverstand, een verkeerd begrepen vraag, een communicatiestoornis of een verkeerde vertaling.

Ondergeschikt meent verzoeker dat hij recht heeft subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat zelfs indien de aanslagen met 'Improvised Explosive Devices' voornamelijk gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten, dit geweld toch een uitermate ernstige bedreiging voor de inwoners van Kabul inhoudt. Verzoeker is van mening dat er duidelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of nationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verzoeker verklaart problemen te hebben ondervonden nadat belastende boeken uit zijn wagen verdwenen waren na een aanrijding met de wagen van belangrijke commandant van de Jamiaat partij die vergezeld was van zijn drie lijfwachten. De Raad stelt vast dat, gelet op de functie van de persoon met wie verzoeker een aanrijding had in samenhang met het gegeven dat hij een pakket verboden boeken vervoerde, verzoekers houding na de feiten niet deze is die men zou kunnen verwachten van iemand die vervolging vreest. De vaststelling immers dat verzoeker zich geen zorgen maakte over de verdwijning van de boeken ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat verzoeker aanvankelijk niet wist wie de boeken hadden weggenomen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het gaat immers om verboden boeken.

Hoe dan ook, verzoeker zou in het bezit geweest zijn van deze boeken in het kader van zijn activiteiten voor de organisatie SAMA. Verzoeker slaagt er echter niet in zijn politiek profiel aannemelijk te maken. Verzoeker die lid zou zijn van de organisatie sedert zijn studies aan de universiteit en er op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan een verantwoordelijke functie in hebben bekleed, blijkt de activiteiten van de organisatie niet feitelijk te kunnen toelichten. Hij beperkt zich in zijn herhaalde verklaringen immers tot het stellen dat het doel van de organisatie was zich verzetten tegen het extremisme, vechten voor sociale gelijkheid en democratie. Verzoeker slaagt er niet in concreet te kunnen aangeven hoe deze doelstellingen verwezenlijkt kunnen worden noch via welke activiteiten. Verzoeker kan zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel leden deze organisatie precies telde en kan slechts drie andere leden bij (roep)naam noemen. Dat SAMA een geheime organisatie is, is dienaangaande geen afdoende verklaring gelet op de vooraanstaande positie die verzoeker in de organisatie bekleedde. De commissaris-generaal kon bijgevolg in redelijkheid besluiten dat het allerminst waarschijnlijk is dat verzoeker louter omwille van zijn beweerdte politieke overtuiging problemen zou kennen in Afghanistan.

Verzoeker slaagt er tenslotte evenmin in zijn reisweg aannemelijk te maken. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat verzoeker, die met het vliegtuig naar België is gekomen, in het geheel niet kan aangeven waar hij het vliegtuig nam, hetgeen niet aannemelijk is rekening houdend met verzoekers profiel van hoog opgeleid persoon. Ook kan verzoeker geen begin van bewijs neerleggen van zijn reisweg. Verzoeker verklaarde dienaangaande dat hij alles moest afgeven aan de smokkelaar bij zijn aankomst in België, een gegeven dat niet kan overtuigen daar er op zich geen reden is waarom hij deze stukken zou hebben moeten afgeven. Verzoeker kon evenmin nadere bijzonderheden verschaffen over het paspoort waarmee hij reisde en wist zelfs niet welke nationaliteit of naam erin stond terwijl het van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul blijkt uit het aan het administratief dossier toegevoegd document "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kabul*" van 17 augustus 2010 dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de

hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die er op zouden wijzen dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt en de conclusie die hij daaruit trekt niet correct zouden zijn.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER